

мо другите етнични оценки за българите. Тук доминиращата и вертикализирана позиция на българите като етнос провокира и тази тоталност на оприличаването, на отъждествяването на всеки индивид с изконно принадлежащата му етнична общност. Докато за турците тази ромска позиция се декорира с 61,4 процента при 79,5 процента от страна на българите. Оценъчната позиция, че всички турци, общо взето, си приличат, при циганите има поредното обяснение. То е свързано и с амбивалентността им към самите себе си и към средното, медианното положение на турците, на тяхното специфично положение като „буфер“ между българите и циганите. Мисля, че тук трябва да си припомним фиксираната от Бойко Мизов теза за специфичната триада, към която се ориентира и през която еволюира еманципацията на циганина, а именно „циганин – турчин – българин“. Тя изразява трудностите по директното прехвърляне и трансплантиране на искрено желаещия това циганин направо в пространството на типизираната българска (жизнена и ценностно-нормативна) действителност и квалифицирането му като българин.

Тази иманентна предразсъдъчност и раздвоеност на циганите проличава и в техните стереотипни оценки за българите спрямо декларираната им резервираност и враждебност към ромите. Това е особено релефно забележимо и от следната таблица на използваното тук изследване¹⁶.

Твърдения	Турци			Цигани		
	да	не зная	не	да	не зная	не
Българите са привилегирани в сравнение с другите	66,9	3,9	29,2	68,6	4,6	26,8
Българите избягват тежката работа и искат да бъдат само началници	70,0	3,2	26,8	62,4	4,8	32,8
Не може да се вярва и разчита на тях	31,2	3,8	65,0	32,6	5,9	61,5
Те са враждебни към другите	37,3	4,3	58,4	32,3	6,1	61,6

Предразсъдъчността (в своите преки или дискретни нюанси) проличава и в депозиранияте чрез оценките и стереотипите на ромите